

ת"פ 60621/03 - מדינת ישראל נגד שלמה דור אל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 60621-03-16 מדינת ישראל נ' דור אל
לפני כבוד השופט הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוזי אבודרמן
המאשימה
נגד
שלמה דור אל
ע"י ב"כ עוזי משה פולסקי
הנאשם

הכרעת דין

1. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום עבד הנאשם כנהג מונית שירות בקו תל-אביב נתניה וחזרה (להלן: "הקו") מטעם חברת "השרון" ואיברהים אזברגה (להלן: "המתלון") עבד על אותו קו מטעם חברת "המרכז".

בין נגאי שתי החברות קיימת תחרות על הנוסעים בקו, שcmcותם קובעת בסופו של יום את שכרם.

2. על פי המתואר בעובדות כתב האישום בתאריך 15/12/30 בשעה 15:30 לערך, בסמוך בדרך מנהמ בגין 1 בתל אביב התגלה סכוסר בין המתلون לנאשם על רקע איסוף נוסעים באופן שבו הנאשם הוריד נוסעת מהמונהית של המתلون ואמר למטלון "אם לא תצא מפה אני אראה לך".

בנסיבות אלה נטען, כי הנאשם איים על המתلون, שלא כדין ובכוונה להפחידו או להקנito, בכך שלפל מתחן תיקו אקדמי מס' 245PY69020, אותו הוא נושא ברישון, כיוון אותו לעבר המתلون ו אמר לו "אני אירה בר אם לא תצא מפה ובהמשך צעק בקול" חבריה תיזהרו ערבי מחבלי".

על כל אלה מייחסת לו בפרק הוראות החקיק עבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין")

3. בתגובהו לאישום הודה הנאשם, באמצעות בא כוחו, בנסיבות בזמן ובמקום המתוארים בכתב האישום, אך כפר במיחס לו וטען כי המתلون הוא זה שנכנס למונית שלו, איים עליו ופגע ברכושו. הנאשם הודה כי

עמוד 1

הוא נושא נשך ברישון, אולם הבהיר כי כיוון אותו לעבר המטלון, כמתואר בכתב האישום, וטען כי הנשך היה במוניות.

ראיות המאשימה מבוססות על עדותו היחידה של המטלון ואילו ההגנה נסמכת על עדותו של הנאשם, ועל עדותם של שבעה מחברי שעבדו עמו בחברת השرون בתקופה הרלוונטיות או בתקופה שקדמה לה.

שים מثال עדי ההגנה הינם בבחינת עדי אופי של הנאשם, אשר מעבר לעדותם על אופיו הטוב של הנאשם העידו על אופיו האלים של המטלון ועל מעורבותו בהיתקלויות ועימותים עםם או עם מקרוביהם, על רקע התחרות על הנושאים בkerja.

להלן סקירה קצרה של עיקרי עדותם:

אליאטן, מנכ"ל מוניות השرون העיד מטעם ההגנה ומספר שהוא מכיר את המטלון כאדם אלים מאוד, אשר נכנס לתחומי של מוניות השرون ולוקח נסיעים תוך שהוא נלחם עם הנהגים, "רב עם ידים", "נכנס עם המכונית שלו במכוניות שלנו".

העד אישר כי הוא לא היה עד לאיורים עליהם העיד ורק שמע עליהם.

כך שגם אם אקבע שיש רלוונטיות לעדותם של עדים אלה, עדותם של אליאטן הינה בבחינת עדות שסועה וככזו חסרת משקל ראוי.

עמוס לוי, נהג בתחנת מוניות השرون סיפר אודות מקרה שבו המטלון ניסה "למלא" נסעים בכוח וכאשר העד ניסה למנוע זאת ממנו, יצא המטלון מרכבו עם אלה וניסה להכותו. ההגנה עצמאית הוצאה "משהו" ומכל מטאטה והחל קרב ביניהם עד שימושו הצעיק את המשטרה.

במקרה אחר, כך על פי עדותו, על רקע ויכוח נוסף בנוגע להעלאת הנוסעים, המטלון בא לכיוונו עם מברג וקיים אותו. העד אמר על המטלון כי "[...] אין יומם על הקו הזה שהבן אדם זהה לא מעורב בנסיבות או בתגרה מילולית עם אחד מנהגי התחנה [...]".

בחקירה נגדו הטיח ב"כ המאשימה בפני העד שגם הוא היה שותף למספר מקרים אלימות עם נהגי מוניות ואף נחקר ונשפט לשלי"ץ והעד אישר כי אכן נשפט בעבר על עבירות אלימות פיזית אך לטענותו נחקר רק בגין עבירות של אלימות מילולית.

לשאלת ב"כ המאשימה אישר העד כי על הקו של תחנת מוניות המרכז והשרון ישנה אלימות, כשלדבריו "בין נהגי המוניות, זה 'אדם זאב', כך אנחנו עובדים".

עד ההגנה אליהו ניסים, נהג במוניות השرون, העיד אודות ארבעה מקרים אלימות בהם היה מעורב עם המטלון, בין אם לאחר שחשד שהמטلون מתכוון לתקוף אותו עם מברג, אף שאישר בחקירה נגדית שלא ראה מברג בידייו של המטלון ורק "הבין" שהוא הולך להוציא מברג, בין אם לאחר שחשד שהמטلون ניסה לתקוף אותו

עם מטר ובין אם לאחר שהמתلون פגע במקורו במוניות עליה עבד, הכל על רקע מחלוקת בקשר לזכות להעלאת נסעים בכו.

עם זאת אישר כי בגין אף אחד מהמקרים לא הגיע תלונה במשטרה ומאייד כי הוגשה נגדו תלונה, על ידי הנג מונית אחר, לפיה הוא עצמו נקט כלפי الآخر באלים על רקע סכוסר שהתגלו ביניהם בעניין העלתה נסעים למונית.

העד גם לא שלל את הטענה שהוודה לפניו על ידי ב"כ המאשימה לפיה, לא קשר לממתلون "פה ושם הי מקרים. שגטן כן 'חתכו' וגם ליקטו נסעים, וגם התעצבנו, וגם קיללו וגם איתם במכשור הקשר שישלו/alii animis".

עד ההגנה אליו קדוש, בעל 5 מוניות במוניות השרון, סיפר אודוט אירוע אלימות, על אותו רקע, בו התיז עלי הממתلون קפה וניסה לדקור אותו עם מברג.

במסגרת עדותו הגיע ב"כ הנאם באמצעות אישור על תלונה שהגיע בתחנת המשטרה, בגין עבירה של תקיפה, אך ללא שם הפוגע, בשלטונו, בחקירה הנגידית, במועד האירוע לא ידע את שם הפוגע אך בהודעה שמסר רשם את מספר המונית של המתلون.

ההודעה כמובן לא הוגשה, וمعدותו של העד, בתשובה לשאלות ב"כ המאשימה עליה כי מעשי אלימות בין הנהגים בין שתי החברות המתחרות על הcano ובין הנהגים המועסקים בתחום החברה בה הוא מעסיק, איןום חריגים "הקו הזה תל-אביב נתניה, עובדות בו שתי חברות. מטבח הדברים אחד נלחם בשני ויש היתקלויות [...] מדי יום יש היתקלויות".

בין היתקלויות, כך לדבריו, גם כאלו מצד הנהגים מהחברה בה עבד נגד נהגי החברה המתחרה ובין הנהגים בתחנה שלהם בינם לבין עצמם.

עד ההגנה יעקב מרדיי העיד על מספר מקרים בהם מנע או ניסה למנוע ממנה המתلون להעלות נסעים למונית ולדבריו אף התلون נגדו במוניות המרכז.

לדבריו באחד האירועים המתلون הרים את ידו כדי להכותו במכת אגרוף אך הוא אחז בידו של המתلون, דחף אותו, הוא נפל על הרמפה מאחוריו כמה עמודי בטון עגולים ונסוג לאחרו.

עד ההגנה אמיי סלומנוב לשעבר נהג מונית במוניות השרון סרב לשთף פעולה עם ההגנה ולא ניתן להפיך מעdotתו דבר.

במקביל לעדותם הגישה את גילוין הרשותו הקודמות של המתلون בליווי כתוב אישום, מהם עולה כי לחובת המתلون הרשעה קודמת אחת בעבורות של תגרה במקום ציבורי ואיומים, אף זאת על רקע סכוסר על אופן העלתה נסעים בכו.

معدותם של עדים אלה ניתן בעיקר למוד על קיומן של תופעות מכוערות של אלימות בין נהגי המוניות על הקרקע, בין אם בין נהגי המוניות של חברה אחת לרעותה ובין עם בין חברי החברה وبين עצמו עצם וכי גם מקום של המתלון, לטענת העדים, לא נפקד מהמעורבים בתגרות המילוליות והפיזיות.

עם זאת לא היה בכוחן של עדויות אלה כדי לשקף את חלקם של המתלון והנאשם באירוע מושא כתוב האישום ולפיכך לא מצאתי כל טעם להיכנס לבחינת אמינותם גרסתם, גם בהתחשב בכך שלמתלון לא ניתנה הזדמנות של ממש להתמודד עם טענותיהם, שלא הוציאו בפנוי במהלך מסירת עדותם.

יתרה מכך, גם אם אקבע כי מהימנים עלי דברייהם אין הם יכולים לשמש כראיות מסייעות לנאשם לגבי האירוע בו עסוקין].

העדות היחידה שעשויה להיות רלוונטית לכואורה היא עדותם של עד ההגנה **מוסא עלי אזרונה**, שהעיד כי היה עד ראייה לאירוע שענינוណ נדון לפני, ואליה ATIICHIS בהמשך.

5. **אין חולק**, על פי הגרסה שנמסרה על ידי הנאשם בתשובתו לאישום, כי במועד הרלוונטי התגלה סכוסר בין לבין המתלון על רקע הזכויות הננתנה לכל אחד מהם להעלות נסעים לנסעה בקו מTEL-אביב לנתניה וכי באותה עת החזק באקדח בראשיו כדין.

המחלוקה נוגעת לה לגביה מקום האירוע - כשהגרסת הנאשם האירוע ארך בתוך המונית עליו עבד ואליה נכנס המתלון, ואילו המתלון בגרסתו שלל את הטענה לפיה נכנס לרכבו של הנאשם - והן לגביה השימוש שעשה, או לא עשה, הנאשם באקדח, שהחזק על ידו בראשיו, והאם אכן באמצעותו על המתלון, טענת האחרון.

6. כאמור, עדותם של **המתלון** הינה עדות יחידה ועל כן יש לבחון את גרסתו בזיהירות ולשקל האם ניתן על סמך עדות זו בלבד לקבוע ממצאים עובדיים לגבי השאלות השניות במחלוקת.

השאלה הראשונה שבמחלוקה הינה, על פי המצביע לעיל - מקום האירוע.

אקדמיים ואומר כי לא ניתן לבסס על סמך עדותם של המתלון למצאה חד משמעית הנוגע לשאלת זו, שכן גרסאותיהם בעניין זה אינן אחידות ואף לעיתים סותרות האחת את השנייה.

בשיטה שקיים המתלון עם המקדם בתקנת המשטרה, מיד לאחר האירוע, תיאר את שארכ באופן הבא: "[...] **אניفتح דלת, לוקח נסע והוא ירד מהאוטו שלו עם הנשך ואים עלי בנשך שלו**".

לא זאת אף זאת, אף שעל פי גרסתו הראשונית, עליה חזר גם בהמשך, נסע בעקבות הנאשם לכיוון נתניה לאחר שאירוע האיום בנשך הסתיים, אמר לפצע למקדם במהלך השיחה, שהתנהלה בעת שנסע אחריו הנאשם, כי הנאשם נסע אחריו ומאים עלי בנשך והוא בורחים מפנוי.

בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם לפרש אמירה זו טען שכנראה התבלבל מהלץ אך הרושם העולה מהشيخה הוא שהמתلون ניסה באמירה זו לדוחק במשטרת השלווח שוטרים למקום.

כמה שעות מאוחר יותר, בהודעה שמסר במשטרת, חזר המתلون בתחילת הودעתו על גרסתו כפי שנמסרה על ידו למקדון, אך כשהתבקש על ידי החוקר להסביר כיצד ידע לתאר **"הנאשם הוציא את האקדח מתוך תיק שחור ביןוני שהיה ליד הכסא שלו"**, שינה את גרסתו ומספר כי ראה זאת בעינו, כשעל פי תיאורו كان "**אני עמדתי בחוץ על המדרכה. רأיתי שהוא ניגש לתיק השחור מוציא את האקדח ובא אליו [...]**".

בהמשך אותו יום בעת שנחקק במשטרת תחת זהירה, חחשוד בגניבת מהוניות של הנאשם, הבהיר שנכנס למוניות של הנאשם ואמר **"הוא (הנאשם - ה.ב.) ירד והוריד לי שני נסיעים מהאוטו שלי [...] אני עמדתי בחוץ מולו על המדרכה והוא בכסא נהג ואמרתי לו שלמה יצא מפה [...]"** **ואני עמד בחוץ מחוץ למוניות שלו והוא אים עליי כאשר הוא ישב בתוך הרכב".**

המתلون המשיך והבהיר שנכנס למוניות של הנאשם ואת הטענה שנייה לऋת את מכשיר הקשר או הקופה של הנאשם וכן את הטענה שהנאשם נתן לו מכח ביד וטען שהנאשם לא התקrab אליו אלא הוציא את הנשק, וכיון אותו לעברו באומרו **"חבריה זהירות מחבל ערבי"**.

בעדותו בבית המשפט, חזר המתلون בקווים כלליים על גרסה אחרתה זו אף הוסיף שהנאשם אף היה בחוץ וכדבריו: **"ירדתי מהאוטו ודיברתי אותו ליד האוטו שלו על המדרכה, שנינו עמדנו בחוץ. הוא עלה לאוטו שלו, פתח את התיק השחור שלו שהוא על הכסא הוציא ממנו אקדח. הוא ציוון עליי את האקדח ואני חזרתי כמה צעדים אחורה [...] חזרתי לאוטו שלי ושבתי [...] לא יכולתי לנסוע כי הוא היה מחוץ לרכב לפני עמו הנשק [...]"**.

לשאלת ב"כ המאסימה השיב המתلون שלא ניסה לגנוב מהנאשם את מכשיר הקשר והקופה שלו.

אחר שכאמר, מדובר בעדות ייחודית הנוגעת בסתריות ובאי-דיוקים לא ניתן לבסס על יסודה הרשעה.

7. אם די אמר לעיל כדי לקבוע שיש לזכות את הנאשם מהعبارة המייחסת לו וכי לא הוכח שהנאשם **אים על המתلون**.

כדי לענות על שאלה זו יש לבחון את גרסתו של **הנאשם**.

8. כאמור לעיל, בתגובהו לאיושם טען הנאשם שהמתلون נכנס למוניות שלו, **אים עליו** ופגע ברכשו. כמו כן אישר כי נשא עמו נשק אך הבהיר כי כיוון את הנשק לעבר המתلون וכי **אים עליו** באמצעותו.

גרסה זו אינה מתיישבת במלואה עם גרסתו הראשונה של הנאשם בפני השופט שביצע את מעצרו/עיכובו.

בדוח המעצר/עיכוב של הנאשם, אשר הוגש בהסכמה, נרשמה תגבורתו הראשונית של הנאשם כדלקמן: "**הוא ניסה לשדוד אותו אז אני אימתי עליו עם האקדח**".

בחקירהתו במשטרת שנערכה זמן קצר לאחר מעצרו/עיכובו סיפר שהמתلون הגיע לרכבו ניגש לקחת את מכשיר הקשר שלו, אך הוא מנע ממנו מלעשות כן בידיו ואח"כ ניגש המתلون לקופה "הוא בא **לקחת את הכסף**" ובתגובהו "נתתי לו מכח ביד ואמרתי לו **שים לי נשק**, אז **באתי להוציא והזאת את הנשק לידי** ולא דרכתי אותו ולא אימתי עליו והוא יצא מהאוטו וברח [...]" בהמשך חקירותו שינה מעט מגרסתו, חזר בו מהסיפור שהוציא את הנשק וטען "**זמן שהוא רצה לקחת לי את הכסף, אז הכנסתי את היד שלי לתיק ועוד לא הזאת אותו הוא רק ראה אותו אז הוא ברח** [...]".

בעדותו הראשית בבית המשפט חזר על גרסתו לפיה הצליח למנוע מהמתلون לקחת את מכשיר הקשר שלו, במקפה שנותן בידו. בגרסה מעט מבולבלת סיפר כי המתلون לקח את כספו מהקופה, אך מיד סיג עצמו וטען שראה את המתلون מכניס את ידו לכיס, נתן לו מכח ואני יודע האם לקח את הכסף.

בשלב זה של עדותו הוסיף הנאשם פרט, שעד אותו שלב לא הזכיר על ידו, ולפיו "**ראיתי שהדברים, שהוא הולן לכיוון אלימות ואני ידע שהוא אלים** [...]", כדי למנוע שהדבר ימשיך ואני בתור שוטר לשעבר, ידע מתי אדם הולן להיות אלים, רציתי למנוע את כל הדבר הזה. הוא היה מעלי וראה כמו שקרה, הכנסתי את היד שלי לתיק, **הזאת את הנשק, לא כיוונתי אליו, לא דרכתי עליו, הוא ראה את זה ואמרתי לו** באותו הזמן, באותו הרגע, אני הולן להתлонן עליו במשטרת והוא ידע שאין היתי שוטר ואני לא מותר כמו כל השאר שמוטרים".

בחקירה נגדית אישר הנאשם שאמר למתلون שיש לו נשק "**כדי להפחיד אותו. שיצא מהאוטו**" לדבריו, בתחוםו המתلون ניסה לשדוד אותו ولكن הוא הוציא את הנשק וכשהמתلون ראה אותו הוא ברח מהמונייה.

המתلون בעדותו סיפר שהנ帀ם כיוון לעברו את האקדח ואמר "**חבר'ה, תיזהר ערבי מחבל**".

כשנשאל הנאשם במהלך חקירתו במשטרת האם כינה את המתلون "מחבל" לא הכחיש זאת ובהודעתו במשטרת סיפר כי כשהיה בתור הרכב אמר לו "**מחבל תברך**".

לשאלת ב"כ המאשימה בחקירתו הנגדית שב אישר כי השתמש במילה מחבל, אך הפעם נתן הסבר חדש ולפיו אמר ש"**הוא מחבל לי באותו**" וטען שכך גם אמר במשטרת והסביר שהמתلون ניסה לגרום לו נזק באותו וכן הוא אמר "**המחבל הזה חיבל לי באותו**".

בחקירהתו החזרת ביקש בא כוח הנאשם לבדוק עמו מספר נקודות הנוגעות לשימוש בנשק, לאחר שהיעיד על עצמו כעל מי שירות במשטרת ומכיר את נוהל המשטרת בעניין.

בשאלה הראשונה ביקש לברר עמו באיזה מקרים מותר להוציא נשק והנאשם השיב "**כשיש לך סכנת חיים, זה המקרה היחידי.**"

משתשובה זו לא ענתה על ציפיות בא כוחו נשאל ברוח בתוך הקטנה "**אם מישחו מנסה לשודד אותך [...] מותר להשתמש בנשק**" והנאשם השיב נחרצות ובאופן חד משמעי "**לא**".

כשגם תשובה זו לא התיעשה עם קזו ההגנה המשיך בא כוחו לחזור אותו ולבדק עמו האם בנסיבות הנთון בו המתלוון נכנס לרכיבו הייתה זו האפשרות היחידה להוציאו מהרכב, שינה באחת את גרסתו והשיב "**רק ככה, הוא אדם אלים מאד. הוא סכנה לציבור. זה לא בן אדם רגיל.**"

9. עד ההגנה **מוסא עלי אזרגנה** העיד כי ראה את המתלוון יוצא מרכבו של הנאשם, אך מעבר לכך לא ראה דבר ולא יכול היה להעיד על מה שקרה, תוך המוניט ולא יכול היה לאשר את גרסת הנאשם.

10. מאחר שקבועתי שלא ניתן לבסס הרשעה על סמך עדותו היחידה של המתלוון נוכח שינוי הגרסאות לגבי מקום האירוע, מאחר שעמדותיו של הנאשם הייתה עקבית לכל אורך הדרך לגבי העבודה שהמתלוון נכנס לרכיבו אקובע את מצאו לגבי מקום האירוע על פי גרסת הנאשם קרי: תוך רכבו.

משמעותי נדרשת לקבוע ממצאים לגבי אמינותו גרסתו של העד מוסא עלי אזרגנה, שמעבר לשאלת מקום האירוע לא יכול היה לתמוך בגרסת הנאשם.

11. השאלה, אפוא, האם הוכח שהנאשם איים על המתלוון באמצעות הנשק שהחזיק בראישון.

כפי שפירטתי בהרחבה בפרק שעסוק בגרסת הנאשם, גרסתו של הנאשם לגבי השימוש שעשה בנשק הייתה לא עקבית ורוצפה סתריות, שלא כגרסת המתלוון שבנקודה זו הייתה עקבית וחד משמעית לכל אורך הדרך, כשהטענו שהנאשם הוציא את נשקו ואים עליו.

כל אלה שכנוו אותו כי זה המקום לעשיית שימוש בכלל של פלгин דיבורא לגבי עדותו של המתלוון ולקבל את גרסתו לעניין היום שאיים עליו הנאשם בנשקו כאמור. כשליליה מצטרפת גם גרסתו הראשונה של הנאשם, שנמסרה לשוטר שרשם את תגובתו בדו"ח המעצר/עיכוב כהאי לישנא "**הוא ניסה לשודד אותי אז אני אימתי עליו עם הנשק**".

לאור האמור לעיל אני קובעת כי הוכח שהנאשם איים בנשקו על המתלוון.

12. גרסאותיו של הנאשם כולל, למעט בתשובתו לאיושם, הצביעו על כך שהוא מכוע בדבריו לקיומה של טענה להגנה עצמית.

בxicomi העלת ב"כ הנאשם את טענת ההגנה עצמית במפורש וטען כי המעשה בוצע כהגנה עצמית, לאחר

שהמתلون נכנס למוניט של הנאשם וניסה לשודד אותו. על פי הטענה, חשש הנאשם שהairoע יסלים ולכן הוציא את נשקו והבריח את המתلون.

מנגד, בהתייחסו לטענת ההגנה עצמית של ההגנה טען **"ב' כ המאשימה בסיכון"** שה הנאשם לא הוכיח את יסודות המידעות, הנחיצות והפרופורציה, הדרושים לביסוס טענת ההגנה העצמית.

13. טענת הגנה עצמית

הסיג "פליליות המעשה", מכוח הטענה של "הגנה עצמית", קבע בסעיף 34' לחוק העונשין והוא מונה ארבעה תנאים מצטברים שבהתמלאמ, כמוות לתוכף הגנה מן הדין והוא לא ישא באחריות פלילתית למעשה העבירה ואלה הם:

- א. המעשה היה "דרוש באופן מיידי";
- ב. כדי "להדוף תקיפה שלא כדין";
- ג. "שנשכה ממנה סכנה מוחשית";
- ד. של "פגעה בחיו, בחיותו, בגופו או ברכשו, שלו או של זולתו".

המלומד י. קדמי מתיחס בספרו על הדין בפלילים למשמעותו של כל אחד מהתנאים.

לגביו התנאי השני נקבע כי הנאשם השש אליו קרב, בשונה מנאשם המבצע מעשה שהוא דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין, לא יכול לחסוט בצללה של טענת ההגנה העצמית.

לגביו התנאי השלישי שעניינו קיומה של "סכנה מוחשית", מבhair המלומד קדמי כי הדיבור "**מבטא את אופיו של הסיכון הטמון בתקיפה, כסיכון ממשי העומד להתmesh, להבדיל - מסיכון ערטילאי, שהוא בחזקת איום רחוק**" (שם עמ' 515 - 519).

סעיף 34טו לחוק קבע את כלל סבירות הפעולה והוא חל על הגנה עצמית, כורך וצורך. לפי כלל זה, ההגנה העצמית לא תעמוד למי שפעולתו למניעת הפגיעה חריגה מגדר הסביר.

דרישת הסבירות, נובעת מהתיאוריה בדבר עיריכת AMAZIN אינטראסים ובחירה ב"רע במיעוטו" בין הפגיעה באינטראסים לגיטימיים הצפויות אם העושה לא יפעל לבין הפגיעה באינטראסים לגיטימיים הצפויות כתוצאה מפעולתו של

ומן הכלל אל הפרט:

גם בהנחה שאמצץ את גרסת הנאשם כלשונה, לכל היותר עולה ממנה שהמתלונן נכנס למוניות שלו וביקש שיטע מהמקום. כמשמעותו ניסה לחתך מרכבו את מכשיר הקשר והקופה.

יודגש כי לא נטען על ידי הנאשם, בשום שלב של עדותם כי המתלונן עשה מעשה שניית לפרשו כהתנהגות אלימה כלפיו או כרצון לתקוף אותו, או כי ראה בידו חוץ כלשהו שיכל היה לסכנו.

טענת הנאשם לפיה נוכח היכרותו את המתלונן ואת אופיו האלים חש שפנוי לאלים אלה עומדת בתנאי השלישי שענינו, כאמור, קיומה של סכנה מוחשית ולא ערטילאית.

כאן המקום לחזור לעדויות עדיה ההגנה שאף אחד מהם, בסופו של יומם, לא תمر בגרסתו של הנאשם על היותו של המתלונן אלים יותר מהאחרים. כפי שלמדנו מעדויותיהם אליות היה חלק מהווי חיהם של הנוהגים בכאן ולא ניתן על סמך עדויותיהם לקבוע כי המתלונן היה אלים באופן חריג שאפשר לנאים לקפוץ למסקנה שהמתלונן התכוון לתקוף אותו, ולקבוע כי תגובתו עומדת בתנאי הסף של כניסה לSieg של הגנה עצמית.

התוצאה היא שה הנאשם לא הרים את הנטול לסתור את החזקה, הקבועה סעיף 34 לחוק העונשין, לפיה "חזקת על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סיג לאחריות פלילתית".

משלא הוכח כי מעשהו של הנאשם היה דרוש באופן מיידי לצורך הדיפת התקיפה שלא כדין ומשלא ניתן לקבל את הטענה שנשכפה לנאים סכנה מוחשית של פגעה באחד הערכים המוגנים על פי סעיף 34, אין אלא לקבוע כי איזמו על המתלונן עם נשקו נעשה בתנאים שאין בהם סיג לאחריות פלילתית ולא עומדת לו טענת הגנה עצמית.

כאמור, גם אם קיבל כלשונה את גרסת הנאשם לפיה המתלונן ניסה לגנוב את הקופה ומכשיר הקשר, קרי: נשכפה סכנה מוחשית של פגעה ברכשו של הנאשם, עדין צריך לבחון האם מעשיו של הנאשם לא חרגו מהסביר, בהתאם להוראת סעיף 34ט לחוק העונשין.

כדי לענות על שאלה זו יש לבדוק את מעשיו של הנאשם למניעת נטילת מכשיר הקשר והקופה, בטרם הוציאו הנאשם את הנשק ואיים באמצעותו על המתלונן, על פי גרסת הנאשם עצמו.

על פי גרסת הנאשם הוא מנע מהמתלונן לחתך את מכשיר הקשר שלו במקה שנותן בידו וכשהמתלונן ניסה לשולח ידו אל כספו, היכה שוב בידו. לא נטען על ידו כי לאחר שהיכה בידו של המתלונן היה ניסיון נוסף של המתלונן לגנוב את רכשו.

הנאשם כנראה השכיל להבין כי אiom בנסח על מי שמנסה, לטענתו, לחת את מכשיר הקשר שלו ואת הקופה, ללא כל אלימות כלפי אינה מספיקה כדי להקים לו את הסיג של הגנה עצמית ועל כן הוסיף, בהמשך לתיאורו את מעשי המתلون ותגובתו למשיו, את הטענה לפיה ראה "**שהדברים, שהוא חולך לכיוון אלימות**", כי הוא יודע שהוא אלים והוא כשר לשבור יודע מתי אדם חולך להיות אלים.

גם על פי גרסה חדשה זו, שהועלתה לראשונה על ידי הנאשם בעדותו בבית המשפט, לא מדובר היה בסיכון ממשי, אלא בהערכתה של הנאשם, שדבריו הייתה מבוססת על היכרתו את המתلون.

ואכן בחקירה הנגידית אישר, לשאלת ב"כ המאשימה, כי על פי תחשווותיו ניסה המתلون לשוד אותו ולכך הוציא את הנשק.

גם החקירה החזרת מחזקת את המסקנה שככל עניין האלים עליה רק כדי לחזק את טענתו כי השימוש בנסח העשה אכן של הגנה עצמית.

מצאת שתגובתו אינה מידתית והיא חריגה ממתחם הסבירות. המתلون לא היה חמוש בכלי נשק קר או חם ועל פי גרסת הנאשם עצמו הצליח למנוע ממנו לחת את מכשיר הקשר והקופה בהדייפת ידו בלבד.

14. **ביסכומיו** הוללה ב"כ הנאשם טענה נוספת ולפיה יש לבטל את כתוב האישום מכוח הטענה של הגנה מין הצדקה, שמקורה באכיפה ברורנית.

לטענתו, האימומים שהשמי המתلون באזני המוקדם לפגוע בנאשם, אימומים שנשמעו היבט בהקלטה שביצעה המשטרת והעובדה כי אiomים אלה וטענתו בפני המוקדם לפיה הנאשם רודף אחריו הם שהניעו את השוטר לשלווח נידחת.

עובדות אלה מקומות, לטענתו, את יסודות עבירות האימומים והסחיטה באiomים - כשהוא משווה באופן לא ברור את דברי ומעשי המתلون למשיו של אלאור אזריה - ועל כן היה ראוי להגיש כתוב אישום גם נגד המתلون. שלא העשה כן מדובר באכיפה ברורנית המצדיקה ביטול כתוב האישום נגד הנאשם.

ב"כ המאשימה התייחס לטענה וטען כי אין כל פגם בהתחנלות היחידה החקורת והתוועת וכן, כי ב"כ הנאשם, טען את הטענה זו לראשונה בסיכון ולא חקר אף עד בעניין זה.

לגוףו של עניין טען ב"כ המאשימה כי הסיבה לאי-הגשת כתוב אישום נגד המתلون היא השוני המהותי בין המתلون לנאים. לטענתו המתلون, קרובן העבירה, אמר את דבריו מתוך סערת הרגשות בה היה הוא שרווי ומתרעם עס ותשוכן ולא מתור כוונה להקנית או להפছיד. וכן, כי קיים שינוי מהותי בין הנסיבות בנסיבות של המתلون לבין אלו בנסיבות של הנאשם הן בפני הראייתי והן מבחינת העניין הציבורי. לאור כל האמור עתר ב"כ המאשימה לדחות את טענת הנאשם לאכיפה ברורנית.

לאחר שבחןתי את טענות הצדדים הצעתי למסקנה שדין הטענה להידחות, מכל הטעמים שמנה ב"כ המאשימה בסיכוןו, אין מדובר באפליה פסולה אלא באבחנה מותרת, הנובעת מאופי המעשים והרקע לביצועם.

לא זאת אף זאת, בא כוח הנאשם לא חקר את המוקדם לגבי הסיבות להוצאה הנידית למקום - כשבשיחה עם המוקדם נשמע המתלוון נרגש, פעמי מסטר שה הנאשם אחראי ופעם שהוא אחרי הנאשם - אף לא חקר את הסיר שיצא בדרך ובדוח הפעולה שרשם מצין פעמי אחר פעם שהמתלוון נושא אחרי הנאשם, טענת ההגנה לאכיפה בררנית בין המתלוון לנאים נותרה אפוא כתענה בעלמא. על נאים הטוען לאכיפה בררנית להוכיח טענתו על-ידי חוקירות הגורמים הרלוונטיים והבאת ראיות להוכחת הטענה.

משלא הוצגה כל תשתיית ראייתית להוכחת הטענה שבאפליה פסולה מדובר, במאבחן מאבחנה מותרת, התוצאה היא שאין דוחה גם את טענת ההגנה מן הצדק המבוססת על הרצינול של אכיפה בררנית.

15. הנאשם, הודה שהוציא את נשקו כדי להפחיד את המתלוון ודי בכך, כדי לבסס את יסודות העבירה המיוחסת לו, לאחר שנדחתה טענתו לקיוומו של סיג לאחריות פלילית, מכוח הטענה של הגנה עצמית.

בහינתן כל אלה, אני קובעת כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שה הנאשם איים על המתלוון באמצעות הנשק ולאחר שڌיתתי את טענת ההגנה עצמית ואת הטענה של הגנה מן הצדקה, אני מרשישה את הנאשם בעבירה של איוםים, על פי סעיף **192** לחוק העונשין.

ניתנה היום, י' בטבת תשע"ח, 28 דצמבר 2017, במעמד הצדדים